

ΠΑΝΙΑ ΚΥΡΚΙΝΤΑΝΟΥ

Η κιθάρα που έκλαιγε

Η **Ράνια Κυρκιντάνου** γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε Γαλλική Φιλολογία και Ειδική Παιδαγωγική στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ασχολείται με τη διδασκαλία της ελληνικής ως ξένης γλώσσας και το γράψιμο.

ΠΑΝΙΑ ΚΥΡΚΙΝΤΑΝΟΥ

Η ΚΙΘΑΡΑ ΠΟΥ ΕΚΛΑΙΓΕ

Αφήγημα

Ράνια Κυρκιντάνου, Η κιθάρα που έκλαιγε

ISBN: 978-618-5040-82-6

Ιούλιος 2014

Επιμέλεια, διορθώσεις:

Αντωνία Αριστοδήμου

antonia.aristodi@gmail.com

Φωτογραφία εξωφύλλου:

Αναστάσιος Βογιατζίδης

anastasios_vogia@hotmail.com

Σελιδοποίηση, σχεδιασμός εξωφύλλου:

Ηρακλής Λαμπαδαρίου

www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Άδεια Creative Commons

Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση

Όχι παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη της συγγραφέως και του εκδότη επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Η κιθάρα έριξε μια απελπισμένη ματιά γύρω της και άρχισε να κλαίει σε λα μινόρε. Έκλαιγε, έκλαιγε με όλη της τη δύναμη βγάζοντας θλιβερές συγχορδίες, αλλά κανείς δεν την άκουγε. Ήταν πεταμένη μέσα σ' έναν κάδο σκουπιδιών πάνω σε πλαστικές σακούλες με αποφάγια και άλλα άχρηστα πράγματα. Τι γύρευε όμως μια κιθάρα μέσα στον κάδο των σκουπιδιών;

Μεγάλη ιστορία. Είχε βγει από το εργοστάσιο μερικές μέρες πριν. Ήταν μια κιθάρα ουδέτερη με ήχο ούτε πολύ δυνατό ούτε πολύ σιγανό. Ήταν όμως διαφορετική από τις άλλες: ένα μικρό χτύπημα στο ξύλο της έκανε μερικές νότες να ακούγονται άσχημες, αταίριαστες, παράφωνες. Μόλις την έβγαλαν από το εργοστάσιο, την είπαν «ελαττωματική» και δεν ήξεραν αν έπρεπε να την καταστρέψουν ή όχι. Τελικά, τη φόρτωσαν στο φορτηγό και την έστειλαν σε ένα μαγαζί που πουλούσε μουσικά όργανα. Εκεί οι υπάλληλοι της κόλλησαν ένα χαρτί που έλεγε «ΠΡΟΣΦΟΡΑ» και την έβαλαν στον όροφο με τις κιθάρες.

Όταν έρχεται το βράδυ, όλα τα μουσικά όργανα του κόσμου που είναι κλεισμένα σε μαγαζιά, σε σπίτια ή σε ωδεία πιάνουν την κουβέντα. Έτσι κι εδώ, όταν οι τελευταίοι υπάλληλοι έσβησαν τα φώτα, κλείδωσαν τις πόρτες και έφυγαν για το σπίτι τους, οι κιθάρες άρχισαν να μιλούν.

«Εμένα με αγόρασε το πρωί ένας πολύ διάσημος συνθέτης και αύριο θα με παραδώσουν στο σπίτι του» είπε μια όμορφη αλλά ψηλομύτα κιθάρα με δυνατή και λαμπερή φωνή. «Θα συνθέσει τραγούδια που θα τα παίξουν σε όλες τις μεγάλες αίθουσες του κόσμου» είπε με περηφάνια και κόρδωσε την ταστιέρα της.

«Τυχερή είσαι» είπε μια άλλη. «Εμένα θα με πάρει κανένας κύριος που θέλει να μάθει με το ζόρι ο γιος του κιθάρα, θα με βασανίσουν κάνα μήνα, θα σπάσουν τις χορδές μου και στο τέλος θα καταλήξω στο πατάρι».

«Εμένα δεν με νοιάζει ποιος θα με πάρει» είπε και η δική μας κιθάρα. «Αρκεί να με πάρουν σύντομα. Θέλω τόσο πολύ να παίξω μουσική!»

Οι άλλες κιθάρες την κοίταξαν λίγα δευτερόλεπτα και ύστερα έβαλαν τα γέλια όλες μαζί.

«Εσύ να παίζεις μουσική; Μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου!» την κορόιδεψε μια κιθάρα. «Ακόμα και αν είσαι τυχερή και σε πάρουν χωρίς να σε δοκιμάσουν, γρήγορα θα σε αλλάξουν».

Η κιθάρα στενοχωρήθηκε πάρα πολύ. Το κατάλαβε ότι ο ήχος της δεν ήταν καλός αμέσως μόλις έβγαλε την πρώτη νότα. Ήταν ένας ήχος ξερός και σιγανός χωρίς αρμονικές και μερικές νότες δεν ακούγονταν όπως θα 'πρεπε. Τι θα έκανε αν την έπαιρνε κάποιος και δεν την ήθελε; Ή αν ακόμα χειρότερα δεν την αγόραζε ποτέ κανείς; Θα έμενε για πάντα στο μαγαζί να βλέπει τις άλλες κιθάρες να φεύγουν; Άραγε υπάρχουν κιθάρες σαν κι αυτή, που δεν τις θέλει κανείς; Και αν υπάρχουν, τι γίνονται; Πού πηγαίνουν;

Την άλλη μέρα η κιθάρα παρατηρούσε σιωπηλή από τη γωνιά της τους πελάτες του μαγαζιού. Οι περισσότεροι έμπαιναν, έριχναν μια ματιά και έφευγαν. Ήρθε και ένας κύριος με ταλαιπωρημένο και κοιμισμένο ύφος κρατώντας από το χέρι ένα αγοράκι που του έμοιαζε καταπληκτικά. Το αγοράκι κοιτούσε δεξιά κι αριστερά και μιλούσε ασταμάτητα με δυνατή και ψιλή φωνή. Άγγιζε τις κιθάρες, έπιανε τις χορδές τους και χτυπούσε το ξύλο τους.

«Αυτή θέλω, αυτή θέλω!» φώναζε.

Ύστερα το μάτι του έπεσε σε μια άλλη.

«Όχι, αυτή θέλω! Είναι πιο ωραία!» φώναξε.

Μετά είδε μια τρίτη και άρχισε να ουρλιάζει και να τραβάει τον κύριο από το μανίκι.

«Μπαμπά, μπαμπά, αυτή θέλω, αυτή, αυτή! Είναι φοβερή!»

“Μακάρι να μη διαλέξει εμένα” σκέφτηκε η κιθάρα.

Το αγοράκι είδε οκτώ κιθάρες, μέχρι να αποφασίσει.

«Αυτή θέλω, αυτή! Είναι η καλύτερη!» φώναζε με όλη του τη δύναμη.

Ο μπαμπάς του ρώτησε με κουρασμένη φωνή την τιμή, αλλά όταν την άκουσε, γούρλωσε τα μάτια του.

«Ξέχνα το» είπε στο αγοράκι.

«Έλα, μπαμπά, μου το υποσχέθηκες! Για τα γενέθλιά μου!» είπε ο μικρός, αλλά ο μπαμπάς του ήταν ανένδοτος. Το αγοράκι αφού φώναξε λίγο ακόμα, ζάρωσε το πρόσωπό του και άρχισε να τσιρίζει με αναφιλητά.

«Μου το υποσχέθηκες!» στρίγκλισε χωρίς να υπάρχει ούτε ένα δάκρυ στα μάτια του.

«Καλά, καλά» υποχώρησε ο κύριος. «Θα την πάρουμε».

Ο υπάλληλος ξεκρέμασε την κιθάρα αμίλητος και πήγε στο ταμείο. Οι άλλες κιθάρες αναστέναξαν με ανακούφιση.

«Δεν ήθελες να σου πάρω ένα Game Boy καλύτερα;» άκουσαν τον κύριο να ρωτάει το αγοράκι όταν έφευγαν.

Ο επόμενος πελάτης που ήρθε ήταν ένας βιαστικός νεαρός.

«Θέλω μια κιθάρα όσο γίνεται πιο οικονομική, είναι για ένα ωδείο που μόλις άνοιξε» είπε με μια ανάσα.

«Αυτές εδώ είναι πολύ οικονομικές» άρχισε να λέει ο υπάλληλος, αλλά ο νεαρός τον διέκοψε.

«Αυτή θέλω» είπε δείχνοντας την κιθάρα μας.

Η κιθάρα αναπήδησε. “Θα με πάρει!” σκέφτηκε με χαρά. “Θα με αγοράσει και θα με πάει στο ωδείο! Θα κάνω παρέα με άλλα όργανα, θα έρχονται τα παιδιά να μάθουν μουσική μαζί μου, θα δίνουν εξετάσεις, θα κάνουν συναυλίες! Και ίσως κάποτε κάποιο παιδί να γίνει μεγάλο και να παίζει σε όλον τον κόσμο χάρις σ’ εμένα! Αχ, είμαι τόσο ευτυχημένη!” σκέφτηκε χαρούμενη και έφυγε από το μαγαζί γεμάτη ελπίδες και όνειρα.

«Πέτρο, πού είσαι; Όλη μέρα σε περιμένω!» ακούστηκε μια στριγκιά φωνή όταν μπήκε ο νεαρός μέσα στο ωδείο.

«Εδώ είμαι, δεσποινίς Ζιζή, έφερα την κιθάρα» είπε ο νεαρός.

«Επιτέλους» απάντησε η δεσποινίς Ζιζή ανυπόμονα. «Βγάλ’ την από τη θήκη της και άσ’ την εδώ, μέχρι να δούμε πού θα τη βάλουμε».

Ο Πέτρος έβγαλε την κιθάρα από τη θήκη της και την ακούμπησε δίπλα σε ένα πιάνο. Η κιθάρα κοίταξε γύρω της. Βρισκόταν σε ένα μεγάλο δωμάτιο που είχε ένα μεγάλο παλιό πιάνο με πολλά σκαλίσματα. Η

δεσποινίς Ζιζή δεν ήταν ούτε πολύ μεγάλη ούτε πολύ νέα. Ήταν αδύνατη με μαλλιά σε χρώμα ντουλάπας και ψηλό λαιμό που σε συνδυασμό με το μικρό κεφάλι της και τη γαμψή της μύτη την έκανε να μοιάζει με πουλί.

“Αυτή λοιπόν είναι η ιδιοκτήτρια του ωδείου” σκέφτηκε η κιθάρα. “Θα πρέπει να είναι πολύ σπουδαία για να έχει ολόκληρο ωδείο δικό της!”

Μέχρι το βράδυ η άδεια αίθουσα είχε γεμίσει όργανα. Ήρθε ένα κοντραμπάσο σοβαρό και επιβλητικό, ένα βιολί νευρικό και ανήσυχο, ένα μπουζούκι κοροϊδευτικό και αυθάδικο και ακόμα ένα πιάνο που το έβαλαν στη διπλανή αίθουσα και ακούμπησαν πάνω του έναν μετρονόμο και ένα μαρμάρινο κεφάλι. Η δεσποινίς Ζιζή πηγαινοερχόταν νευρικά χτυπώντας τα τακούνια της και κουνώντας πέρα δώθε το πουλίσιο κεφάλι της. Τσακωνόταν, φώναζε, στρίγκλιζε και έκανε υποδείξεις για το πού θα πάει το ένα και πού θα στηθεί το άλλο, ενώ ο Πέτρος την ακολουθούσε αμίλητος και σκυθρωπός. Όταν τελείωσε τις δουλειές της ώρες αργότερα, έκλεισε τα φώτα και έφυγε χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω της. Τα όργανα άρχισαν την κουβέντα.

«Ελπίζω να μας χρησιμοποιήσουν σ’ αυτό το ωδείο» είπε το κοντραμπάσο με τη βαθιά του φωνή. «Έναν φίλο μου τον είχαν μήνες σε ένα ωδείο χωρίς να παίζει καθόλου μουσική και τελικά τον γύρισαν πίσω στο μαγαζί. Δεν θα ήθελα να συμβεί και σ’ εμένα το ίδιο. Ένα κοντραμπάσο πρέπει να παίζει μουσική, αλλιώς είναι άχρηστο. Ίσως κάποια στιγμή να παίζουμε μαζί το Κουντέτο της Πέστροφας, τι λες;» γύρισε και είπε στο πιάνο.

Το πιάνο του έριξε μια ακατάδεκτη ματιά.

«Εγώ παίζω μόνο ό,τι μου λέει η δεσποινίς Ζηνοβία» είπε.

«Ζηνοβία τη λένε τη μαντάμ;» ρώτησε το μπουζούκι κοροϊδευτικά.

«Μάλιστα, Ζηνοβία» απάντησε το πιάνο. «Και δεν είναι μαντάμ, είναι δεσποινίς! Άκου μαντάμ η δεσποινίς Ζηνοβία!» είπε αγριεμένο.

«Καλά ντε, δεν είπαμε και τίποτα!» είπε το μπουζούκι κοροϊδευτικά.

«Εσύ πού τα ξέρεις όλα αυτά; Είσαι καιρό εδώ; Από ποιο μαγαζί σε έφεραν;» ρώτησε απανωτά το βιολί με τη μελωδική του φωνή.

«Δεν έρχομαι από μαγαζί» αντιγύρισε το πιάνο περιφρονητικά. «Ανήκω στην οικογένεια της δεσποινίδας Ζηνοβίας εδώ και χρόνια. Σε εμένα έμαθε να παίζει πιάνο η γιαγιά της, μετά η μητέρα της και ύστερα η δεσποινίς Ζηνοβία. Και αν θέλετε να ξέρετε, είμαι τρίτος ξάδερφος με το πιάνο του Σοπέν!» δήλωσε με στόμφο.

Μόλις άκουσαν τη λέξη «Σοπέν» όλα τα όργανα σώπασαν και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

«Μη μας το λες!» κορόιδεψε το μπουζούκι.

Το πιάνο του έριξε μια αγριεμένη ματιά, αλλά δεν καταδέχτηκε να απαντήσει. Το βιολί προσπαθούσε να πνίξει τα γέλια του, το κοντραμπάσο έκανε ότι δεν άκουσε και κοιτούσε αλλού και μόνο η κιθάρα έδειχνε να μην καταλαβαίνει και πολλά πράγματα. “Γιατί καυχείται έτσι αυτό το πιάνο; Ποιο είναι το πιάνο του Σοπέν;” σκέφτηκε, αλλά δεν ρώτησε τίποτα. Δεν ήθελε να έχει πολλές κουβέντες με το ακατάδεκτο πιάνο.

«Αν θέλεις, μπορούμε να παίζουμε μαζί μουσική» είπε το βιολί στο κοντραμπάσο. «Θα κάνουμε ωραίο ντουέτο, τι λες;»

«Με μεγάλη μου χαρά» απάντησε ευγενικά το κοντραμπάσο και τέντωσε την ταστιέρα του.

«Ωραία, κι εγώ θα παίζω με τη δεσποινίς από ’δω που δεν μας μιλάει» είπε το μπουζούκι κοιτάζοντας την κιθάρα.

Όλα τα όργανα γύρισαν και την κοίταξαν.

«Αλήθεια, εσύ από ποιο μαγαζί έρχεσαι; Τι σου αρέσει να παίζεις; Είσαι καινούργια; Πότε ήρθες εδώ;» ρώτησε απαντωτά το βιολί.

«Ήρθα σήμερα το πρωί» απάντησε η κιθάρα με τη σιγανή της φωνή. «Δεν ξέρω πώς το λένε το μαγαζί. Με αγόρασε αυτός ο νεαρός, ο Πέτρος, και με έφερε εδώ. Θέλω πολύ να παίζω μουσική, ακόμα και αν είναι για λίγες μέρες ή για λίγες ώρες».

Τα άλλα όργανα την κοίταξαν και μετά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους χωρίς να πουν τίποτα.

«Λυπάμαι που σου το λέω, κοριτσάκι, αλλά η φωνή σου είναι για τα μπάζα» είπε το μπουζούκι.

«Δεν πρόκειται να παίζεις ποτέ σου το Κονσέρτο του Αρανχουέθ» έκανε λυπημένα το κοντραμπάσο.

«Απορώ πώς η δεσποινίς Ζηνοβία έφερε ένα τέτοιο όργανο μέσα στο ωδείο!» είπε το πιάνο κοιτάζοντας την κιθάρα με φρίκη.

«Εσύ να μη μιλάς, γιατί η θέση σου είναι στο μουσείο!» αγρίεψε το βιολί. «Και μπορεί να μην παίζει το Κονσέρτο του Αρανχουέθ, αλλά θα παίζει άλλα πράγματα!» γύρισε και είπε στο κοντραμπάσο.

Το πιάνο θύμωσε και άρχισε και αυτό να φωνάζει ότι θα προτιμούσε να είναι στο μουσείο παρά στο ωδείο με όλα αυτά τα τιποτένια και λαϊκά όργανα που δεν έχουν ιδέα από μουσική ούτε από καλή συμπεριφορά. Το μπουζούκι άρχισε να φωνάζει κι εκείνο και σε λίγα λεπτά ο καβγάς άναψε για τα καλά. Το βιολί φώναζε με όλες του τις χορδές, το πιάνο ξέχασε τους τρόπους του και άρχισε να κοπανά τα πλήκτρα του με όλη του τη δύναμη, το μπουζούκι κατέβαζε αυτοσχέδιες μελωδίες που έκαναν το πιάνο να εκνευρίζεται ακόμα περισσότερο και το κοντραμπάσο φώναζε «ησυχία» με την μπάσα του φωνή.

Μόνο η κιθάρα είχε ζαρώσει στη γωνιά της και άκουγε σιωπηλή. Δεν ξαναμίλησε εκείνο το βράδυ ούτε τα επόμενα. Καθόταν στη γωνιά της με σφιγμένες χορδές και δεν έβγαζε κουβέντα από το στόμα της. “Δεν θα παίζω μουσική ποτέ” σκεφτόταν. “Φαίνεται ότι τα αυτιά των ανθρώπων είναι πολύ καλομαθημένα και δεν αντέχουν ήχους σαν τον δικό μου”. Άκουγε τα άλλα όργανα να μιλούν, να μαλώνουν, να γελούν και σώπαινε.

Το ωδείο νοικοκυρευόταν σιγά σιγά, μέχρι που έφτασε η μέρα των εγκαίνιων. Η δεσποινίς Ζιζή αποφάσισε να επιθεωρήσει, όπως είπε, τα όργανα για να διαπιστώσει αν ήταν όλα εντάξει. Σε λίγες μέρες θα άρχιζαν τα μαθήματα. Εκτός από τα όργανα είχε φέρει ακόμα και μια βιβλιοθήκη που τη φόρτωσε καδράκια, γλαστράκια και αγαλματάκια, μερικά θρανία και έναν πίνακα. Στην είσοδο έστησε ένα τεράστιο γραφείο με μια δερμάτινη καρέκλα που θύμιζε μεγάλο αχλάδι, αλλά είχε το χρώμα του κερασιού, και στον τοίχο πίσω από το γραφείο κρέμασε ένα τεράστιο

πορτρέτο της γιαγιάς της που γύρω γύρω είχε μια μπρούτζινη σκαλιστή κορνίζα, ενώ στο πλάι σκόρπισε ένα σωρό άλλα κάδρα με τα πτυχία της από τη μουσική, το απολυτήριο λυκείου και ένα δίπλωμα γαλλικών. Έτσι όλοι θα ήξεραν πόσο σπουδαία και προκομμένη ήταν. Όλα ήταν καμωμένα στην εντέλεια, όπως ακριβώς τα είχε σχεδιάσει.

Το πιάνο της στεκόταν εκεί έτοιμο να καταπλήξει τους πάντες, ακατάδεκτο και περήφανο, με ύφος που θα το ζήλευαν όλοι οι βασιλιάδες του κόσμου. Απέναντί του το κοντραμπάσο σοβαρό, το βιολί παραδίπλα έσφιγγε νευρικά τα κλειδιά του, πιο πέρα το μπουζούκι που πρώτη φορά είχε χάσει το κοροϊδευτικό ύφος του και έμοιαζε χαμένο στις σκέψεις του και δίπλα του η κιθάρα. Η κιθάρα. Ποτέ δεν άρεσε στη δεσποινίδα Ζιζή αυτό το όργανο, την εκνεύριζε ο ήχος του. Αν ήταν στο χέρι της δεν θα το έφερνε καθόλου στο ωδείο, αλλά έλα που οι περισσότεροι γονείς ήθελαν τα παιδιά τους να μάθουν κιθάρα! Την πήρε στα χέρια της και έπαιξε με δύναμη. Μικρή είχε κάνει μερικά μαθήματα και θυμόταν ένα κομμάτι. Πώς πήγαινε; Να, έτσι. Μα, τι ήχος ήταν αυτός; Τέντωσε τον μακρύ λαιμό της, κούνησε τη γαμπή μύτη της και άρχισε να φωνάζει με όλη της τη δύναμη.

«Πέτρο! Για έλα εδώ, σε παρακαλώ! Τόλμησες να φέρεις αυτό το άθλιο όργανο στο ωδείο μου; Πώς το έκανες αυτό σ' εμένα; Εγώ θα γινόμουν από τις μεγαλύτερες σοπράνο στον κόσμο αν δεν φοβόμουν τα αεροπλάνα και πήγαινα στη Γερμανία να σπουδάσω τραγούδι!» φώναζε σε ψηλές νότες και οι φλέβες του λαιμού της τεντώθηκαν. «Πάρε αμέσως αυτό το κατασκευάσμα από μπροστά μου και φέρε μου μια κιθάρα, ακούς;»

Ο Πέτρος πήρε την κιθάρα αμίλητος και έφυγε. Τι να την κάνει τώρα την κιθάρα; Προσπάθησε να την αλλάξει, αλλά στο μαγαζί του είπαν ότι αυτό ήταν αδύνατον, γιατί η κιθάρα ήταν σε προσφορά. Με τα πολλά κατάφερε τον υπάλληλο να του δώσει με μια μικρή έκπτωση μια άλλη κιθάρα, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει την παλιά. Ευτυχώς ένας παλιατζής που περνούσε εκείνη την ώρα έδωσε τη λύση στο πρόβλημα. Βέβαια, στην αρχή δεν ήθελε να πάρει την κιθάρα με τίποτα, αλλά τελικά ο Πέτρος, πες

πες, τον έπεισε. Έτσι, η κιθάρα βρέθηκε από το ωδείο στην καρότσα του παλιατζή παρέα με μια παλιά κουζίνα γεμάτη ξεραμένα λίπη, μια καρέκλα με σκισμένη ψάθα και τρία πόδια, ένα ψυγείο με σπασμένα ράφια και μια μισάνοιχτη πόρτα που ανοιγόκλεινε κάθε φορά που το φορτηγάκι φρέναρε.

Η κιθάρα κάθισε αμίλητη στην καρότσα χωρίς να κοιτά κανέναν. Οι άλλοι την κοιτούσαν με περιέργεια.

«Γεια σου» της είπε κάποια στιγμή η κουζίνα. «Γιατί σε έδωσαν στον παλιατζή; Φαίνεσαι ολοκαίνουργια, είσαι τόσο γυαλιστερή και όμορφη!»

Η κιθάρα γύρισε και την κοίταξε. Φαινόταν ταλαιπωρημένη, ωστόσο είχε μια ευγενική και ήρεμη έκφραση που της άρεσε.

«Ευχαριστώ» απάντησε χαμηλόφωνα. «Τι είναι ο παλιατζής;» ρώτησε αμέσως μετά.

«Ο παλιατζής είναι αυτός που σε πήρε» απάντησε η καρέκλα. «Γυρίζει τις γειτονιές με το φορτηγάκι του και μαζεύει από τα σπίτια τα παλιά πράγματα».

«Εμείς είμαστε όλοι σαράβαλα» είπε η κουζίνα. «Εγώ δούλευα ασταμάτητα σχεδόν τριάντα χρόνια, μέχρι που μια μέρα έκανα ένα «τσακ» και δεν ξανάναψα ποτέ πια. Και τι δεν είδαν τα μάτια μου όλα αυτά τα χρόνια: τι σάλτσες, τι σούπες, τι χόρτα και κάθε λογής λαχανικά έβραζαν πάνω τους! Και ο φούρνος μου να δουλεύει στους εκατόν ογδόντα βαθμούς, ιδίως τις Κυριακές και τις γιορτές που μαζευόταν το σόι. Ο μάστορας που ήρθε να με φτιάξει είπε ότι θα τους κόστιζε λιγότερο να πάρουν μια καινούργια κουζίνα. Έτσι, με έδωσαν στον παλιατζή».

«Κι εγώ» είπε η καρέκλα «ζούσα σε ένα σαλόνι, ούτε που θυμάμαι πια πόσα χρόνια. Πόσοι άνθρωποι κάθισαν πάνω μου και κουβέντιαζαν, γελούσαν, έκλαιγαν, έλεγαν τα μυστικά τους, τσακώνονταν, έτρωγαν, έπιναν, έπαιζαν χαρτιά, άκουγαν μουσική... Μέχρι που μια μέρα ήρθε και κάθισε πάνω μου ένας τεράστιος άντρας. Είχα ήδη παλιώσει κι έτσι η ψάθα μου σκίστηκε και το πόδι μου έσπασε. Ούτε που προσπάθησε κανείς να με μαστορέψει, με έδωσαν στον παλιατζή την επόμενη κιόλας μέρα».

«Κι εγώ» είπε το ψυγείο «από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου παγώνω τρόφιμα. Λαχανικά, γάλα, μπίρες, κρέας και ένα σωρό άλλα πράγματα. Μερικές φορές γέμιζα πάγο, αλλά με καθαρίζαν. Τώρα πια γεμίζω πάγο συνέχεια και κανέναν δεν με καθαρίζει. Όλο παραπονιόντουσαν ότι είμαι άχρηστο, ότι τζάμπα πιάνω χώρο. Σήμερα έφεραν καινούργιο ψυγείο και εμένα με πήρε ο παλιατζής».

«Και τι θα σας κάνει;» ρώτησε η κιθάρα. «Θα σας κρατήσει στο σπίτι του;»

«Όχι» είπε η κουζίνα. «Εμένα και το ψυγείο θα προσπαθήσει να μας επισκευάσει και αν τα καταφέρει, θα μας πουλήσει. Αλλιώς θα πουλήσει τα εξαρτήματά μας για ανταλλακτικά».

«Α!» έκανε με τρόπο η κιθάρα. «Αυτό είναι φοβερό!»

Η κουζίνα την κοίταξε με τα τέσσερά της μάτια.

«Όχι και τόσο» είπε.

«Αυτή είναι η μοίρα κάθε κουζίνας και κάθε ψυγείου στον κόσμο» είπε το ψυγείο.

«Εμείς την έχουμε ζήσει τη ζωή μας» είπε και η καρέκλα και χαμογέλασε.

«Εσένα όμως γιατί σε έδωσαν στον παλιατζή;» ξαναρώτησε η κουζίνα.

Η κιθάρα αναστέναξε.

«Είναι μεγάλη ιστορία» είπε. «Το όνειρό μου είναι να παίζω μουσική, αλλά ένα τραύμα που έχω στο ξύλο μου ασχημαίνει τον ήχο μου και κανείς δεν θέλει να με ακούει. Με είχαν σε ένα ωδείο, αλλά με το που άγγιξαν τις χορδές μου για να δουν αν ακούγομαι καλά, με έδιωξαν άρον άρον. Ένα ακόρντο μόνο πρόλαβα να παίξω. Ευτυχώς δεν με πέταξαν στα σκουπίδια, αλλά με έδωσαν στον παλιατζή. Κάποιος θα βρεθεί να με πάρει, έτσι δεν είναι;» ρώτησε με αγωνία.

«Α, σίγουρα» είπε το ψυγείο. «Κανέναν φτωχός μουσικός που δεν έχει χρήματα για να αγοράσει καινούργια κιθάρα».

«Ή κάποιος που κάνει συλλογή από μουσικά όργανα» συμπλήρωσε η καρέκλα.

Το φορτηγάκι είχε μπει σε μια συνοικία γεμάτη παιδιά που έπαιζαν στην άκρη του δρόμου και σκύλους που γάβγιζαν, έστριψε σε έναν χωματόδρομο και σταμάτησε. Ο παλιατζής κατέβηκε, ξεφόρτωσε την κιθάρα, την κουζίνα, την καρέκλα και το ψυγείο και τα έβαλε μέσα σε ένα σπίτι.

Η κιθάρα κοιτούσε γύρω της μαγεμένη. Τι ωραία πράγματα είχαν μαζευτεί εκεί! Σωστός θησαυρός! Λες και ένα παλιό σπίτι είχε ανοίξει κάποτε τις πόρτες του και άφησε να ξεχυθούν όλα αυτά τα πράγματα. Υπήρχαν, εκτός από την ίδια και την παρέα της, μια ξηλωμένη βαλίτσα με φθαρμένο δέρμα, ένας τρύπιος θερμοσίφωνας, μια σπασμένη ρακέτα του τένις, ένα σκισμένο καρότσι μωρού χωρίς ρόδες, ένας σκελετός ποδηλάτου, τηγάνια, μπρίκια, κατσαρόλες, αμέτρητα βιβλία, άλλα δερματόδετα και άλλα με μπουτζουρωμένες σελίδες και σκισμένο εξώφυλλο, ένα μικρό σιδερένιο κρεβάτι, ένα ζευγάρι παιδικά παπουτσάκια στραβοπατημένα και χωρίς κορδόνια και δυο πίνακες ζωγραφικής: ο ένας έδειχνε ένα χιονισμένο σπίτι μέσα στο δάσος και ο άλλος μια βοσκοπούλα που έπαιζε φλογέρα καθισμένη δίπλα σε μια πηγή ενώ γύρω της έβοσκαν πρόβατα.

Τις επόμενες μέρες ο παλιατζής κουβαλούσε πράγματα, έτριβε, γυάλιζε, έβαφε, έκοβε και κολλούσε. Καθάρισε το ψυγείο και έφτιαξε την πόρτα του, έτριψε με σύρμα μερικά τηγάνια και κατσαρόλια, κόλλησε το πόδι της καρέκλας, έφτιαξε και την ψάθα της και την Κυριακή τα φόρτωσε στο φορτηγό του, πήρε και την κιθάρα και ξεκίνησε για το παζάρι που γινόταν σε έναν μεγάλο δρόμο. Ήταν πολύ πρωί ακόμη και ο δρόμος ήταν άδειος. Σε λίγη ώρα όμως ένα σωρό πωλητές με τα φορτηγά τους άρχισαν να καταφτάνουν από παντού και να αραδιάζουν τα πράγματά τους στους πάγκους τους. Ο δρόμος γέμισε όλων των ειδών τα αντικείμενα και τα μικροπράγματα, οι πωλητές διαλαλούσαν τηνπραμάτεια τους με βροντερή φωνή και οι άνθρωποι περπατούσαν και κοιτούσαν τα πράγματα. Οι περισσότεροι έριχναν μια ματιά και έφευγαν. Μερικοί

ξεφύλλιζαν κανένα βιβλίο, ρωτούσαν την τιμή και το αγόραζαν ή έφευγαν. Η κιθάρα πρώτη φορά έβλεπε τόσο κόσμο και τόσα πράγματα μαζεμένα. Αντικείμενα παλιά, άχρηστα και άσχημα, αλλά και μερικά όμορφα και γυαλιστερά, το καθένα μοναδικό και με τη δική του ιστορία.

Οι περισσότεροι άνθρωποι περνούσαν χωρίς να σταματήσουν. Η κιθάρα άρχισε να απελπίζεται. “Κανένας δεν θα με πάρει εμένα” σκεφτόταν λυπημένη. Μετά από αρκετή ώρα σταμάτησε μια κυρία με χοντρά γυαλιά που έκαναν τα μάτια της να φαίνονται μεγάλα σαν της κουκουβάγιας και ρώτησε την τιμή της καρέκλας. Ο παλιατζής πέταξε ένα «είκοσι», η κυρία είπε:

«Άπαπα, πολύ ακριβή» και έκανε να φύγει, αλλά ο παλιατζής είπε γρήγορα:

«Δεκαοχτώ».

Η κυρία έκανε ότι σκέφτεται για λίγο.

«Δέκα» είπε με ύφος που δεν σήκωνε αντίρρηση.

Ο παλιατζής γούρλωσε τα μάτια του.

«Δεν γίνεται να σου τη δώσω τζάμπα, μαντάμ!» έκανε θυμωμένα και η κυρία γύρισε την πλάτη και ξαναπήγε να φύγει.

«Καλά, καλά, δεκαπέντε» είπε ο παλιατζής και ξεφύσησε κουνώντας το κεφάλι του.

Η κυρία δεν είπε τίποτα, έβγαλε από ένα πλαστικό πορτοφολάκι μερικά κέρματα, πήρε την καρέκλα και έφυγε.

Λίγο μετά σταμάτησε μπροστά από τον πάγκο του παλιατζή και μια κοπέλα. Στην αρχή προσπέρασε χωρίς να σταματήσει, αλλά ύστερα γύρισε πίσω και με φωνή που μόλις ακουγόταν ρώτησε πόσο κάνει η κιθάρα. Όταν άκουσε την τιμή, κοκκίνισε και με φωνή που ακούστηκε ακόμα πιο σιγά από πριν είπε:

«Δεν έχω τόσα».

«Πόσα έχεις;» τη ρώτησε ανυπόμονα ο παλιατζής.

Η κοπέλα είπε ένα νούμερο, ο παλιατζής έκανε ότι το σκέφτεται, ύστερα αναστέναξε και είπε ανυπόμονα:

«Εντάξει, εντάξει» και έδωσε την κιθάρα στην κοπέλα.

“Με αγόρασαν! Δεν το πιστεύω!” σκεφτόταν η κιθάρα. “Είμαι τόσο ευτυχισμένη!”

Η κοπέλα επέστρεψε στο σπίτι της κρατώντας στην αγκαλιά το απόκτημά της και έπιασε αμέσως δουλειά. Ήταν φοιτήτρια από κάποια μακρινή πόλη και είχε αποφασίσει να περνά τις ώρες της μαθαίνοντας κιθάρα, όχι γιατί της άρεζε η μουσική ούτε γιατί είχε κανένα ιδιαίτερο ταλέντο, αλλά γιατί δεν είχε τι άλλο να κάνει. Της είπαν για έναν καθηγητή που έκανε ιδιαίτερα μαθήματα κιθάρας σε αρκετά χαμηλή τιμή και αποφάσισε να δοκιμάσει. Δανείστηκε τα βιβλία από μια γνωστή της που είχε προχωρήσει περισσότερο και ξεκίνησε τα μαθήματα. Έναν μήνα έπαιζε με την κιθάρα του δασκάλου, γιατί τα χρήματα που της έστελναν οι δικοί της κάθε μήνα, μετρημένα και υπολογισμένα, δεν έφταναν για να αγοράσει δική της. Τώρα ένιωθε ότι είχε τύχη βουνό που είχε βρει αυτήν την κιθάρα σε τόσο καλή τιμή. Και φαινόταν ολοκαίνουργια! Έπαιζε τις ασκήσεις που της είχε πει ο δάσκαλος αργά, μονότονα, χωρίς ρυθμό, με δάχτυλα άψυχα και αδύναμα, σαν να φοβόταν ότι αν έπαιζε πιο δυνατά θα ερχόταν κάποιος να τη μαλώσει και η μονότονη μουσική έκανε το δωματιάκι της ακόμα πιο μικρό, ακόμα πιο μοναχικό. Έπαιζε τις θλιβερές ασκήσεις της, μέχρι που τα χέρια της δεν άντεχαν άλλο και πήγε για ύπνο.

Το επόμενο απόγευμα η κοπέλα πήγε στο μάθημά της και άρχισε να παίζει τις ασκήσεις της. Ο δάσκαλος ψηλός, σκυθρωπός και με ένα μονοκόμματο φρύδι, άκουγε συνοφρυωμένος και όση ώρα έπαιζε η κοπέλα, μούγκριζε, στριφογύριζε στην καρέκλα του και σήκωνε το φρύδι του πότε απ’ τη μια και πότε απ’ την άλλη.

«Φάλτσο! Φάλτσο!» φώναζε σε κάποια στιγμή και πετάχτηκε όρθιος.

Η κοπέλα κοκκίνισε και σταμάτησε αμέσως. Μα τι είχε κάνει; Ο δάσκαλος φαινόταν εξαγριωμένος.

«Πού το βρήκες αυτό το όργανο;» τη ρώτησε με βροντερή φωνή.

«Εεε, μου την έδωσε μια φίλη μου» ψέλλισε η κοπέλα και κοκκίνισε ολόκληρη.

«Και δεν ακούς, κοπέλα μου, ότι δεν παίζει καλά;» έκανε αγριεμένος ο δάσκαλος. Πήρε την κιθάρα στα χέρια του, τη γύρισε από την ανάποδη και την κοίταξε προσεχτικά λίγα λεπτά.

«Έχει χτύπημα!» φώναξε κάποια στιγμή.

«Μα...» πήγε να πει η κοπέλα, αλλά ο δάσκαλος τη διέκοψε αγριεμένος.

«Αν θέλεις να μάθεις να παίζεις κιθάρα, θα πάρεις άλλη. Πήγαινε τώρα και να μην ξανάρθεις για μάθημα μ' αυτό το πράγμα» έκανε κοφτά δίνοντας τέλος στη συζήτηση.

Η κιθάρα βούλιαξε στη δυστυχία. Γιατί να είναι τόσο άτυχη; Τώρα τι θα την κάνει η κοπέλα; Η κοπέλα ήταν και αυτή χαμένη στις δικές της σκέψεις. Τώρα θα πρέπει να κάνει οικονομία στα λεφτά που της στέλνουν οι δικοί της τουλάχιστον έξι μήνες για να μπορέσει να αγοράσει μια άλλη κιθάρα. Και αυτή την παλιοκιθάρα δεν ήθελε να τη βλέπει άλλο, αυτή έφταιγε για όλα! Στην άκρη του δρόμου ήταν ένας κάδος σκουπιδιών. Πλησίασε, έριξε μέσα την κιθάρα, έκλεισε το καπάκι και έφυγε.

Έτσι, η μοίρα της κιθάρας το 'φερε να καταλήξει από το μαγαζί με τα όργανα στα σκουπίδια, ολομόναχη πάνω σε πλαστικές σακούλες γεμάτες σκουπίδια. “Έτσι με βλέπουν οι άνθρωποι;” σκεφτόταν. “Όπως τα σκουπίδια που είναι μέσα στις σακούλες; Κανείς δεν με θέλει εμένα, κανείς.” Το παράπονό της ήταν τόσο μεγάλο που άρχισε να κλαίει. Έκλαιγε, έκλαιγε γοερά και δεν έλεγε να σταματήσει. Οι άνθρωποι έφεραν κι άλλα σκουπίδια και τα έριξαν πάνω της. Κανένας δεν ήξερε ότι στον κάδο ήταν πεταμένη μια κιθάρα που έκλαιγε, γιατί κανένας δεν κοίταζε μέσα. Λίγη ώρα μετά τα σκουπίδια είχαν γίνει τόσα πολλά που ο κάδος δεν μπορούσε πια να κλείσει και το καπάκι του έμεινε ανοιχτό. Και η κιθάρα, θαμμένη κάτω από τις πλαστικές σακούλες, έκλαιγε σε λα μινόρε χωρίς να τη νοιάζει αν την ακούει κανείς.

Δυο τρία τετράγωνα πιο μακριά από 'κει ζούσε ένας συλλέκτης μουσικών οργάνων. Δεν έψαχνε όμως να βρει όργανα χειροποίητα και σπάνια, αλλά

φθαρμένα και χαλασμένα που δεν τα ήθελε πια κανένας. Ξένος σε ξένη πόλη ζούσε κάνοντας διάφορες δουλειές.

Με τους ανθρώπους δεν ήθελε πολλά πάρε-δώσε. Ποτέ του δεν μιλούσε παρά μόνο αν του μιλούσε κάποιος άλλος και ποτέ δεν έκανε ερωτήσεις σε κανέναν. Μερικές φορές περνούσαν μέρες ολόκληρες χωρίς να πει ούτε μία λέξη, χωρίς να χαιρετήσει ούτε έναν άνθρωπο. Θα 'λεγε κανείς ότι τίποτα δεν τον ενδιέφερε, ότι όλες οι μέρες ήταν άδειες και ότι κυλούσαν η μια μετά την άλλη ίδιες και απaráλλαχτες χωρίς συζητήσεις, χωρίς φασαρίες, χωρίς χρώματα και χωρίς μυρωδιές.

Κι όμως, οι μέρες του δεν ήταν πάντα έτσι. Πριν από πολλά χρόνια όταν ζούσε στον τόπο του, ήταν μουσικός. Έπαιζε τσέλο, έπειτα έμαθε κιθάρα και βιολί και όταν μεγάλωσε, κατάφερε να βρει δουλειά σε μια ορχήστρα. Τότε η ζωή του ήταν γεμάτη μουσική, μελωδίες και ήχους και δεν περνούσε ούτε μία μέρα χωρίς να πιάσει στα χέρια του ένα όργανο.

Τα πράγματα όμως άλλαξαν, ήρθαν δύσκολοι καιροί και οι άνθρωποι αναγκάστηκαν να φύγουν σε άλλες χώρες για να βρουν μια δουλειά και να μπορέσουν να ζήσουν. Η ορχήστρα σταμάτησε και οι μουσικοί έφυγαν σε άλλα μέρη για να αναζητήσουν μια καλύτερη τύχη. Έτσι λοιπόν ήρθε στην πόλη ο συλλέκτης και έμεινε μόνος στον τελευταίο όροφο μιας γκρίζας πολυκατοικίας σε ένα τόσο δα διαμέρισμα με ένα δωματιάκι όλο κι όλο, που έβγαζε όμως σε μια ταράτσα με θέα στην πόλη.

Για πολλά χρόνια αυτός ο περίεργος άνθρωπος έζησε μόνος του στη σιωπή, μέχρι που πριν από λίγο καιρό η μουσική μπήκε ξαφνικά και πάλι στη ζωή του.

Ήταν απόγευμα και γύριζε στο σπίτι του από τη δουλειά όταν το μάτι του έπεσε σε ένα αντικείμενο που ήταν πεταμένο στο πεζοδρόμιο. Πλησίασε και το σήκωσε. Μια φλογέρα! Μα είναι δυνατόν; Ποιος πέταξε στον δρόμο μια φλογέρα; Κοίταξε γύρω του να δει αν τον έβλεπε κανείς, έχωσε τη φλογέρα μέσα στο σακάκι του και έτρεξε στο σπίτι του, ενώ η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά που νόμιζε ότι θα σπάσει. Μια φλογέρα! Ήταν μια

φλογέρα για παιδιά, όχι και τόσο καλή, αλλά καθόλου δεν τον ένοιαζε. Την καθάρισε προσεχτικά και άρχισε να παίζει ώρες ολόκληρες, όπως δεν είχε παίξει εδώ και χρόνια.

Από τότε κάθε Κυριακή γυρνούσε σε όλες τις γειτονιές της πόλης και έψαχνε για μουσικά όργανα που οι άνθρωποι δεν τα ήθελαν πια. Έψαχνε στα σκουπίδια, στους δρόμους, στα πεζοδρόμια, στις πλατείες, ρωτούσε στα παλιατζίδικα και στα μαγαζιά. Έξω από ένα μαγαζί βρήκε ένα παλιό ακορντεόν που είχε σκισμένη φουσούνα, μέσα σε μια σακούλα σκουπιδιών βρήκε μια φουσαρμόνικα, σε ένα παλιατζίδικο βρήκε ένα γρατζουνισμένο βιολί που του έλειπε μια χορδή και σε ένα άλλο βρήκε ένα ξυλόφωνο. Όλα αυτά τα όργανα τα πήγε στο σπίτι του, τα καθάρισε και τα επισκεύασε με μεγάλη φροντίδα. Ένιωθε ότι δεν ήταν πια μόνος, ότι είχε και εκείνος δικά του πράγματα σ' αυτή τη ζωή που ήθελαν να του μιλήσουν στη γλώσσα τους και να του διηγηθούν τις ιστορίες τους.

Ένα βράδυ μόλις είχε γυρίσει από τη δουλειά του και ετοιμαζόταν να παίξει βιολί. Σε ένα διαμέρισμα κάποιοι τσακώνονταν, κάπου αλλού ένα ραδιόφωνο έπαιζε και από τον δρόμο ακούγονταν κορναρίσματα. Τίποτα παράξενο και τίποτα διαφορετικό. Κι όμως, κάτι είχε αλλάξει σήμερα, κάτι ήταν αλλιώς στους ήχους της πόλης. Από μακριά τον καλούσε παρακαλεστικά ένας ήχος αδύναμος και μονότονος, αλλά πολύ λυπητερός, σαν κλάμα παιδιού. Άφησε κάτω το βιολί και άνοιξε την μπαλκονόπορτα. Τώρα ο ήχος ακουγόταν πιο καθαρά. Ένα λα μινόρε! Μια κιθάρα! Να τρέξει γρήγορα να τη βρει! Βγήκε στον δρόμο και άρχισε να τρέχει προς τα 'κει που ακουγόταν ο ήχος. Έφτασε στον κάδο και άρχισε να ψάχνει τις σακούλες. Δεν τον ένοιαζαν τα σκουπίδια ούτε οι περαστικοί που τον κοιτούσαν παραξενεμένοι. Έπρεπε να βρει την κιθάρα. Να τη! Μια ολοκαίνουργια κιθάρα! Γιατί να την πέταξαν άραγε στα σκουπίδια; Την ψηλάφισε στο σκοτάδι και ένιωσε το πληγωμένο της ξύλο. Την έσφιξε πάνω του με στοργή και γύρισε στο σπίτι του. Έβγαλε από μια βαλιτσούλα όλα τα εργαλεία που είχε και δεν είχε και δούλεψε ώρες ολόκληρες, μέχρι που η ζημιά αποκαταστάθηκε σχεδόν τελείως.

Το σκοτάδι είχε πέσει για τα καλά και η πόλη σιγά σιγά ετοιμαζόταν να κοιμηθεί. Τα φώτα έσβησαν το ένα μετά το άλλο, τα κορναρίσματα σταμάτησαν και οι τηλεοράσεις έκλεισαν. Ο συλλέκτης καθισμένος στην ταράτσα του έπαιζε κιθάρα με θέα την πόλη. Έπαιζε ασταμάτητα μελωδίες που είχε να παίζει χρόνια και άλλες που έβγαιναν εκείνη τη στιγμή από μέσα του. Και ο αέρας έπαιρνε τη φωνή της κιθάρας μακριά, πέρα από τα σπίτια και τους ανθρώπους, πιο πάνω από την πόλη, πιο πάνω από τη γη ολόκληρη και την έφερε στον ουρανό να πει το τραγούδι της στα αστέρια που έβλεπαν τον κόσμο από ψηλά.

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Η μεγαλύτερη επιθυμία που μπορεί να έχει μια κιθάρα είναι να παίξει μουσική. Για μια ελαττωματική κιθάρα όμως αυτό δεν είναι τόσο εύκολο. Ξεκινά την πορεία της από ένα κατάστημα μουσικών οργάνων, πηγαίνει για λίγο στο ωδείο, γνωρίζει μια χαλασμένη κουζίνα, ένα παλιό ψυγείο και διάφορα άλλα παράξενα αντικείμενα και τελικά καταλήγει σε έναν κάδο σκουπιδιών. Όλα δείχνουν ότι θα έχει την ίδια μοίρα με τα σκουπίδια. Ή μήπως όχι;

